

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΗΣ Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΎ'

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Καί η γυναίκα του ένωμοτάρχη έξακολούθησε μιλώντας στο Γιαννάκη και στη Μιλιά.

— Μιά άνεψιά της καμαριέρας της κυρίας σας τους τὰ διηγήθηκε όλ' αυτά προ ήμερών. 'Ο άντρας μου τὰ πίστεψε και έλεγε: «Είδες τί πήγαμε νά πάθουμε, Μαρία, πού λίγο έλειψε νά κρατήσουμε αυτά τὰ παιδιά;...» Κι' αλήθεια σὰς λυπήθηκα πολύ τήν ήμέρα πού φυγατε με τέτοια κακοκαιρία, και μετανοούσα πού δέν σὰς κράτησα έδω... 'Ολη εκείνη τή νύχτα δέν έκλεισα μάτι. Πές μου τώρα έσύ, Μηλιά, έκανα καλά ή όχι πού δέν πίστεψα όσα μου είπαν για σὰς; Πές μου όλη τήν αλήθεια...

— Νά σὰς τήν πώ έγώ, κυρία! αποκρίθηκ έ ο κ. Ντουμάν, ό όποιος είχε μπη' εκείνη τή στιγμή μέσα κ' είχε καθήσει σέ μιá καρέκλα, χωρίς πολλές διατυπώσεις.

— 'Α, κύριέ μου! έκανε ή κυρά Μαρία ξαφνιασμένη. Δέν μπαίνουν έτσι στο σταθμό της Χωροφυλακής, χωρίς νά πούν τόνομά τους.

— 'Ονομάζομαι Ντουμάν.

— Δέν σὰς ξέρω.

— Είμαι ό ιδιοκτήτης της Λάνδης. 'Ο ούζυγός σας θά ξέρη τόνομά μου.

'Εκείνη τή στιγμή, μπήκε μέσα ό ένωμοτάρχης και στάθηκε ξαφνιασμένος.

— 'Εχεις έπισκέψεις, βλέπω, είτε στη γυναίκα του. Με συγχωρήτε πού παρουσιάζομαι έτσι...

— Μπαμπά, είν' ό Γιαννάκης! είπε ό Δημητράκης.

— Και ή Μηλιά! πρόσθεσε ό Πετράκης.

— Βγάλε από τό σπίτι αυτά τὰ παληόπαιδα, Μαρία! Σου είπα και άλλοτε πώς είνε επικίνδυνα αλητάκια! φώναξε ό ένωμοτάρχης.

— Σιγά-σιγά, κύριε ένωμοτάρχα, είπε τότε ό κ. Ντουμάν. Βλέπω ότι δέν είθε καλός στους δυστυχείς.

— Μην τό λέτε αυτό, κύριε! φώναξε ή Μηλιά. Σε μὰς φάνηκε πολύ καλός. 'Αλήθεια, Γιαννάκη;

— Ναι, απάντησε ό μικρός. Μὰς κουβάλησε ως έδω άπάνω στο σπαθί του για νά μην κουρασθούμε...

— Και πώς έζήσατε από τότε πού φύγατε από έδω; ρώτησε ό ένωμοτάρχης.

— Στο σπίτι μου, σαν τὰ πιό τίμια παιδιά του κόσμου, απάντησε ό κ. Ντουμάν.

— Και ποιός είστε σεις, κύριε;

— Είμαι ό κ. Ντουμάν, ό ιδιοκτήτης της Λάνδης.

— 'Ο πρόεδρος του 'Επαρχιακού Συμβουλίου; ρώτησε με σεβασμό ό ένωμοτάρχης, φέρνοντας τό χέρι του στο πηλήκιό του.

— Μάλιστα.

— 'Ω! σὰς ζητώ, συγγνώμην, κύριε πρόεδρε. 'Αφού έγγυάσθε σεις γι' αυτά τὰ παιδιά...

— 'Εγγυώμαι και σὰς βεβαιώνω πώς είνε τὰ καλύτερα και τιμιώτερα πού γνώρισα ως τώρα. Θα ήθελα πολύ νά είχα μιá κόρη σαν τή Μηλιά κι' ένα γιουό σαν τό Γιαννάκη.

— Λοιπόν, μπαμπά, μπορούμε νά τὰ φιλήσουμε; ρώτησε ό Πετράκης.

— 'Ακούς εκεί! φώναξε ό ένωμοτάρχης. Μά θα σὰς δώσω έγώ πρώτος τό παράδειγμα, γιατί άδίκησα τὰ δυό αυτά καλά παιδιά.

Και άνοίγοντας τήν πλατεία άγκαλιά του, δέχτηκε

σ' αυτή τὸ Γιαννάκη και τή Μηλιά κι' άπόθεσε στα μάγουλά τους ένα δυνατό φίλημα. 'Υστερα έκαναν τό ίδιο ό Γιαννάκης και ό Πετράκης κι' από τή στιγμή εκείνη τὰ τέσσερα παιδιά, πιασμένα από τό χέρι, σχημάτισαν ένα σύμπλεγμα άγαπημένων κι' άχώριστων φίλων.

— 'Ω, κυριε Ντουμάν, έλεγε ή κυρά-Μαρία, τί θα είπατε προ όλίγου για μὰς όταν μὰς είδατε πού δεχτήκαμε τόσο άσχημα τὰ παιδιά αυτά.

— 'Οχι, δέν είπα τίποτε, γιατί ήξερα από τὰ ίδια πώς έχετε χρυσή καρδιά και πώς συμπονάτε τους δυστυχείς.

— Κύριε, είτε εξαφνα ό Γιαννάκης, σὰς έρχεται μιá ώμορφη μυρωδιά;... Σίγουρα θα είνε ή σούπα της κυρίας Μαρίας πού θράζει στην κουζίνα... 'Αμέσως τό κατάλαβα!

— Πραγματικά, μοσχοδόλησε όλο τό δωμάτιο! είπε ό κ. Ντουμάν.

— Θα μὰς κάνετε τήν τιμή νά τή δοκιμάσετε; ρώτησε δειλά ή κυρά-Μαρία.

— Πολύ εύχαρίστως! απάντησε ό κ. Ντουμάν.

— 'Α, τί ώραία! φώναξε ό Γιαννάκης κατενθουσιασμένος γιατί ό καλός του κύριος θα καθόταν στο ίδιο τραπέζι, στο όποιο είχε καθήσει κι' αυτός άλλοτε.

Και τὰ παιδιά έσπευσαν νά φέρουν άλλο ένα πιάτο, άλλο ένα ποτήρι, άλλο ένα κουτάλι, ενώ ό ένωμοτάρχης κατέβηκε στο ύπόγειο για νά φέρη μιá μποτίλια κρασί.

— Πώς ένα πιάτο μόνο θάλατε, κυρία Μαρία; φώναξε ό κ. Ντουμάν, όταν ή γυναίκα του ένωμοτάρχη έφερε τή σούπα. Βάλετε, σὰς παρακαλώ, κι' άλλα έξη. Θα φάμε όλοι μαζί.

— Μεγάλη τιμή για μὰς, κύριε!

— Καθόλου. 'Ετσι κι' έγώ θα φάω με μεγαλύτερη όρεξι.

Τότε ή Μηλιά βοήθησε τὰ παιδιά νά στρώσουν τό τραπέζι. Κι' έπειδή κατηγορούσαν γελώντας τό Γιαννάκη γιατί δέν έκανε τίποτε, εκείνος τους απάντησε:

— 'Εγώ θα είμαι ό Ζοζός του κυρίου. Θα τόν ύπηρετήσω στο τραπέζι.

Και πήγε εκ των προτέρων και στάθηκε πίσω από τό κάθισμα του κυρίου του.

'Όταν ό ένωμοτάρχης ανέβηκε άπ' τό ύπόγειο, λίγο έλειψε νά του ξεφύγη τό μπουκάλι πού κρατούσε από τήν έκπληξι του γι' αυτά πού έβλεπε.

— Για ποιόν είν' όλ' αυτά; ρώτησε.

— Για μὰς, απάντησε ή κυρά-Μαρία.

— Και πώς γίνεται αυτό, γυναίκα μου; 'Εγώ ένας άπλός ένωμοτάρχης νά καθήσω στο ίδιο τραπέζι με τόν πρόεδρο του Συμβουλίου; Αυτό τό είδατε ποτέ σας;

— Θα τό δούμε τώρα, απάντησε πρόσχαρα ό κ. Ντουμάν. 'Εγώ προστάζω σήμερα τή Χωροφυλακή... 'Εμπρός, στο τραπέζι όλοι, πριν κρυώση ή σούπα μας!

Πραγματικά, ή κυρά-Μαρία είχε τελειώσει τό σερίβισμα.

— 'Αμ' ό Γιαννάκης; 'Ε, Γιαννάκη, πού εισαι; φώναξε ή κυρά-Μαρία.

Κανένας δέν απάντησε.

— 'Ο Γιαννάκης είνε πίσω από τόν κύριο! είπε ό Πετράκης, δείχνοντας τόν κ. Ντουμάν.

— Γιατί δέν άπαντὰς στην κυρία Μαρία, Γιαννάκη, ρώτησε ό κ. Ντουμάν.

— 'Ο Ζοζός δέν μιλάει ποτέ στο τραπέζι.

'Ο ένωμοτάρχης άνοιξε τήν πλατεία άγκαλιά του

('Ακολουθεί)